

מסכת כתובות

פרק ב

א. האשה שנתארמלה או שנתגרשה, היא אומרת בתולה נשאתני, והוא אומר, לא כי אלא אלמנה נשאתיך, אם יש עדים שיצאת בהנומא וראשה פרוע, כתבתה מאתים. רבי יוחנן בן ברוקא אומר, אף חלוק קליות ראיה:

ב. ומודה רבי יהושע באומר לחברו שזה זו של אביך היתה ולקחתיה הימני, שהוא נאמן, שהפה שאסר הוא הפה שהתיר. ואם יש עדים שהיא של אביו והוא אומר לקחתיה הימני, אינו נאמן:

ג. העדים שאמרו כתב ידינו הוא זה, אבל אנוסים היינו, קטנים היינו, פסולי עדות היינו, הרי אלו נאמנים. ואם יש עדים שהוא כתב ידם או שהיה כתב ידם יוצא ממקום אחר, אינו נאמן:

ד. זה אומר זה כתב ידי וזה כתב ידו של חברי, וזה אומר זה כתב ידי וזה כתב ידו של חברי, הרי אלו נאמנים. זה אומר זה כתב ידי וזה אומר זה כתב ידו של חברי, צריכים לצרף עמקם אחר, דברי רבי.

וְחֻכָּמִים אֹמְרִים, אֵינָן צָרִיכִין לְצַרֵּף עִמָּהֶם אַחֵר, אֲלֵא נֶאֱמַן אָדָם
לוֹמֵר זֶה כָּתַב יָדִי:

ה. הָאִשָּׁה נִשְׁאֲמָרָה אִשׁ הָיִיתִי וְגֵרוּשָׁה אָנִי, נֶאֱמָנָת, שֶׁהָפָה
שְׂאֶסֶר הוּא הָפָה שֶׁהִתִּיר. וְאִם יֵשׁ יְעִדִים שֶׁהִיְתָה אִשׁ וְהִיא
אוֹמֶרֶת גֵּרוּשָׁה אָנִי, אֵינָה נֶאֱמָנָת. אֲמָרָה נִשְׁבִּיתִי וְטַהוֹרָה אָנִי,
נֶאֱמָנָת, שֶׁהָפָה שְׂאֶסֶר הוּא הָפָה שֶׁהִתִּיר. וְאִם יֵשׁ יְעִדִים שֶׁנִּשְׁבִּית
וְהִיא אוֹמֶרֶת טַהוֹרָה אָנִי, אֵינָה נֶאֱמָנָת. וְאִם מִשְׁנֵשֵׁאת בָּאוּ יְעִדִים,
הֲרִי זֹו לֹא תִצָּא:

ו. שְׁתֵּי נָשִׁים שֶׁנִּשְׁבְּבוּ, זֹאת אוֹמֶרֶת נִשְׁבִּיתִי וְטַהוֹרָה אָנִי, וְזֹאת
אוֹמֶרֶת נִשְׁבִּיתִי וְטַהוֹרָה אָנִי, אֵינָן נֶאֱמָנוֹת. וּבְזִמְן שֶׁהֵן מְעִידוֹת זֹו
אֵת זֹו, הֲרִי אֵלֵיוֹ נֶאֱמָנוֹת:

ז. וְכֵן שְׁנֵי אֲנָשִׁים, זֶה אוֹמֵר כֹּהֵן אָנִי וְזֶה אוֹמֵר כֹּהֵן אָנִי, אֵינָן
נֶאֱמָנִין. וּבְזִמְן שֶׁהֵן מְעִידִין זֶה אֵת זֶה, הֲרִי אֵלֵיוֹ נֶאֱמָנִין:

ח. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵין מַעְלִין לְכַהֲנָה עַל פִּי עֵד אֶחָד. אָמַר רַבִּי
אֶלְעָזָר, אֵימָתִי, בְּמָקוֹם שֶׁיֵּשׁ עוֹרְרִין. אָבֵל בְּמָקוֹם שֶׁאֵין עוֹרְרִין,
מַעְלִין לְכַהֲנָה עַל פִּי עֵד אֶחָד. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר מְשׁוּם
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן הֶסְקָן, מַעְלִין לְכַהֲנָה עַל פִּי עֵד אֶחָד:

ט. הָאִשָּׁה שֶׁנִּחְבְּשָׁה בְיַד גּוֹיִם עַל יְדֵי מָמוֹן, מִתְּרַת לְבַעֲלָהּ. עַל יְדֵי נִפְשׁוֹת, אֲסוּרָה לְבַעֲלָהּ. עִיר שֶׁכִּבְשָׁה כָּרְכוּם, כָּל כְּהֻנוֹת שֶׁנִּמְצְאוּ בְּתוֹכָהּ, פְּסוּלוֹת. וְאִם יֵשׁ לָהּ עֲדִים, אֲפִלּוּ עֶבֶד, אֲפִלּוּ שִׁפְחָה, הֵרִי אֵלּוּ נְאֻמֵּינִי. וְאִין נְאֻמֵּן אָדָם עַל יְדֵי עֲצָמוֹ. אָמַר רַבִּי זְכַרְיָה בֶּן הַקָּצָב, הַמַּעֲוֹן הַזֶּה, לֹא זֶזָה יָדָה מִתּוֹךְ יְדֵי מִשְׁעָה שֶׁנִּכְנְסוּ גוֹיִם לִירוּשָׁלַיִם וְעַד שִׁצְצָאוּ. אָמְרוּ לוֹ, אֵין אָדָם מַעֲיֵד עַל יְדֵי עֲצָמוֹ:

י. וְאֵלּוּ נְאֻמֵּינִי לְהַעֲיֵד בְּגִדְלָן מָה שֶׁרָאוּ בְּקֻטְנָן. נְאֻמֵּן אָדָם לוֹמַר, זֶה כָּתַב יָדוֹ שֶׁל אָבִי, וְזֶה כָּתַב יָדוֹ שֶׁל רַבִּי, וְזֶה כָּתַב יָדוֹ שֶׁל אָחִי. זְכוּר הָיִיתִי בְּפִלּוֹנִית שִׁצְצָתָהּ בְּהִנוּמָא, וְרֹאשָׁהּ פְּרוּעַ. וְשִׁהָיָה אִישׁ פְּלוֹנִי יוֹצֵא מִבֵּית הַסֵּפֶר לְטָבֵל לֶאֱכֹל בִּתְרוּמָה. וְשִׁהָיָה חוֹלֵק עֲמָנוּ עַל הַגֶּרֶן. וְהַמָּקוֹם הַזֶּה בֵּית הַפָּרֶס. וְעַד כָּאן הָיִינוּ בָּאִין בְּשַׁבָּת. אָבֵל אֵין אָדָם נְאֻמֵּן לוֹמַר, דָּרָךְ הָיָה לְפִלּוֹנִי בַּמָּקוֹם הַזֶּה, מַעֲמֵד וּמִסְפֵּד הָיָה לְפִלּוֹנִי בַּמָּקוֹם הַזֶּה: